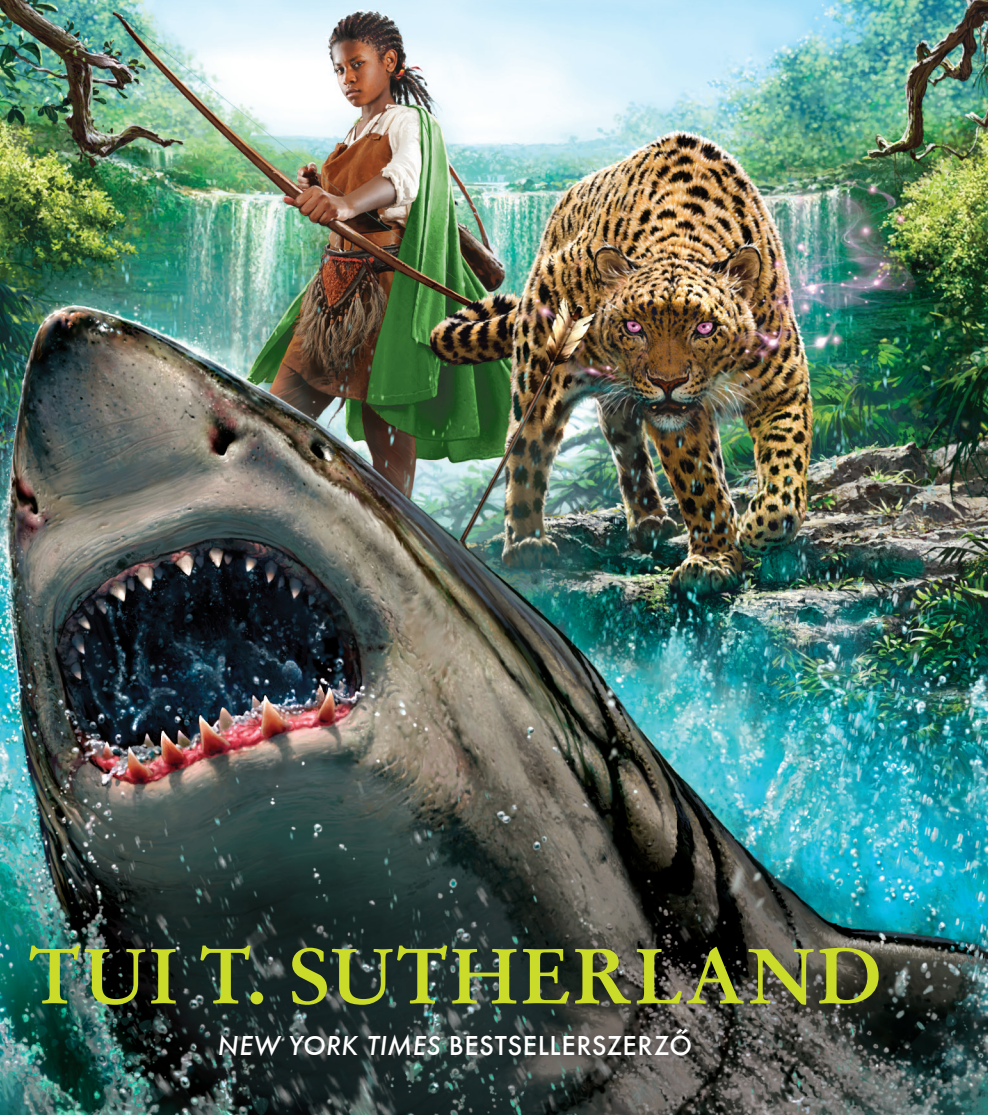

SPIRIT ANIMALS™

SZELLEMÁLLATOK

5. könyv

ÁRRAL SZEMBEN

TUI T. SUTHERLAND

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SPIRIT ANIMALS

SZELLEMÁLLATOK

sorozat megjelent kötetei:

BRANDON MULL:
VADNAK SZÜLETETT – *Szellemállatok 1.*

MAGGIE STIEFVATER:
A HAJSA – *Szellemállatok 2.*

GARTH NIX – SEAN WILLIAMS:
VÉRKÖTELEÉKEK – *Szellemállatok 3.*

SHANNON HALE:
TŰZ ÉS JÉG – *Szellemállatok 4.*

TUI T. SUTHERLAND

ASPIRIT
ANIMALS
SZELLEMLÁLLATOK
5. könyv

ÁRRAL SZEMBEN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2016

*Elliot és Jonah,
valamint a szellemállatom,
Sunshine részére ajánlom.
– T. S.*

KOVO

Stetriol népe a Morajló Sziklának nevezte.

Homályosan még emlékeztek rá, hol is rejtőzik, mélyen a szárazföld napégette, tikkadt belsejében. Tudtak a morajló hangról, amitől a föld még több kilométernyi távolságban is minden irányban remegett körülötte.

Sőt, ismerték a sötét, kísérteties teremtmény nevét is, akit ott zártak börtönbe.

Leginkább mégis azzal voltak tisztában, hogy sohasem szabad a közelébe merészkedniük, ha kedves az életük.

Így hát senki sem látogatta meg Kovo, a Majom börtönét, már hosszú évszázadok óta. Nem mintha olyan könnyű lett volna, ha bárki meg is próbálja. A Morajló Szikla ugyanis messze, Stetriol kegyetlen sivatagjának közepén magasodott, többnapnyi járőföldre a legközelebbi vízforrástól. A szikla minden egyes oldala meredek szirtfal volt, ahol nem lehetett megkapaszkodni, mintha egy ismeretlen kéz lenyeste volna a széleit egy rendkívül éles penge egyetlen mozdulatával.

A szikla tetejét kíméletlenül perzselték a nap sugarai, talán százfokos hőség is uralkodhatott odafenn. Természetesen soha senki nem mérte meg a pontos hőmérsékletet, de éppen elég meleg volt, hogy bárkinek a lábát, cipőjét vagy éppen mancsát megégesse, ha netán megpróbálna rálépni.

A ketrec maga mintha a szikla tetejéből nőtt volna ki, gyémántkeménységű, áthatolhatatlan faágak gigantikus hálójaként. Tiszta, vakító fehérséggel ragyogott, különösen a legélesebb pontjain, ahol még mindig őrizte az óriási agancsok alakját, amiket még a Nemes Vad, Tellun plántált oda évszázadokkal ezelőtt.

S persze ott körözött a magasban a sas, Halawir is, az éles szemű őr, aki egész nap és egész éjjel figyelte Kovót.

Tehát nem érkeztek látogatók. Nagyon-nagyon hosszú ideig.

Ezért is mormogott folyamatosan magában.

– Először lenyúzom a bőrüket a csontjaikról – morogta egy hang, akárcsak a távoli hegyek között morajló mennydörgés. – Pusztá kézzel zúzom össze a koponyájukat. Beterem csontjaikat a zöld köpönyegükbe, aztán felgyújtom az otthonaikat. Porrá tiprom talpam alatt az erődjeiket.

Egy hatalmas ezüsthátú gorilla rosszindulatú tekintete villogott a ketrec rései között. Sűrű, fekete bundája csatakosan nehezedett testére a hőségben. Nem volt elég helye a börtönében, hogy szabadon járkálhasson, így hát komoran

gubbasztott és várakozott, ahogyan már emberöltők óta tette. Uralkodók és birodalmak emelkedtek hatalomra, majd buktak el újra, amióta börtönbe zárták, de még mindig rendületlenül várt.

Közben pedig bosszúról ábrándozott.

– Négy Nemes Vadat megöltem – mormogott tovább. – Amikor kiszabadulok, megbüntetem azokat a szemtelen zöld köpenyeseket, akik követik őket. Széttépem a szellemállataikat, és saját kezemmel végzek minden ügyefogyott emberrel. Egyesekből lassan kiszorítom a lelket, míg másokat vízbe fojtok, vagy a porba taposok. – Csupasz tenyerével végigsimítót az agancsokon, amik bezárták.

A távolban felrikoltott egy ragadozó madár, élesen és kétségbeesetten a tikkasztó hőségben.

– Már nem tart sokáig. Semmirekellő emberek! Ha szabad volnék, már régen megkaparinthattuk volna a talizmánokat. Mi uralkodhatnánk a világon, és mindenki térdet hajtana előttünk.

Kolosszális izmai megfeszültek, amint a ketrec falának támaszkodott.

– Hamarosan. Közeleg az én időm. Nemsokára eljönnek értem – mormolta baljósan, és hunyorogva pillantott ki az elhagyatott sivatag szeme elé táruló kis területére. – Gerathon már hetek óta szabad. Lassú, hitvány emberfajzatok! Talán lépem a lábujjaikat.

Felemelte a fejét, jókora orrlyukai kitágultak, amint a levegőbe szimatolt. Lassú, ravasz mosoly terült el az arcán.

– Gerathon! – mennydörögte. – Végre!

– Megértem a mohó vágyadat, hogy ellenségeid vérént ontsd – szólalt meg egy hang a háta mögött. – De a több évszázadnyi várakozás után mit számít még egy pár hónap?

– Addig várok, amíg csak kell, hogy valóra válthassam a terveimet – válaszolta Kovo. – Állj elém, hogy láthassalak!

Egy barna hajú fiú bukkant elő, majd néhány lépésnyire a ketrectől megállt, nem messze a meredek szirtfaltól a háta mögött. Alacsony, vézna gyermek volt, éppen csak elég idős, hogy igyon az Epéből, bőrét borzasztóan megperzselte a nap. Hosszú, vérző karmolások éktelenkedtek a vállán, és láthatóan észre sem vette a gomolygó füstöt, ami cipőjének égő talpából szállt felfelé. Ám ennek talán a testében rejtőző rémség lehetett az oka, aki kígyószerű, sárga szemekkel nézett körül, tágra nyílt, óriási pupillával.

– Szokatlanul parányi teremtményt választottál – mordult fel Kovo. – Sokkal inkább lakomának tűnik, mint az egyik hírnöködnek. – Tekintetét az égre emelte, de Halawirnak színe sem látta. – Tökéletes időzítés; örökké éber börtönőre éppen a látogatója érkezésekor hiányzik.

– Ó, biztosra veszem, hogy később még el is fogyasztom – felelte a fiú, és jóllehet nem Gerathon hangján szólt – nem igazán –, mégis érződött rajta némi kísérteties sziszegés, ami a

hüllő Nemes Vad jelenlétét visszhangozta. – Ssszóval... hosszú idő telt el. Miben mesterkedtél mostanság?

– Nagyon szórakoztató – vicsorgott Kovo. Sötét szeme megvillant baljóslatú szemöldöke alatt. – Talán azért jöttél ide, hogy a szabadságotad fitogtasd előttem?

– Nem – felelte Gerathon, csaknem együtt érzően. – Azért látogattalak meg, hogy elújságozzam, milyen remekül haladunk. A Hódítók nemrég megszerezték a Kristály Jegesmedvét a nyomorult zöld köpenyes nyamvadékok orra elől. Ráadásul még némi szórakoztató lelki gyötrelmet is tudtam okozni egyiküknek, mivel az anyja a teremtményeim közé tartozik. Ó, ha láttad volna az arcát, amikor megpróbált az életére törni. Rendkívül *élvezetes* volt!

– Csodálatos – morogta Kovo. – Nyugodtan hagyj csak itt az idők végezetéig, ha úgy tetszik, amíg te kedvedre szórakozol.

– Számodra is közel már a móka ideje – csitította Gerathon, és közben eltakarta a fiú száját, amint szándékosan ásításra készítette. – Már majdnem elég talizmán van a markunkban, hogy végre kiszabadítsunk.

– Hát ez... *majdnem* az, amit hallani akartam – válaszolta Kovo szikrázó fenyegetéssel.

– Bízz bennem! – felelte Gerathon egykedvűen. – Megvanak a módszereink, hogy kiderítsünk mindent, amit a zöld köpenyesek terveznek, és pontosan tudjuk, hová készül most

a Négy Elesett. Mint mindig. Megszerezzük a következő talizánt is, aztán elpusztítjuk őket.

– Szemet szúrt nekem, hogy még nem sikerült elpusztítanod őket – jegyezte meg Kovo. – Volnál szíves elmagyarázni, miért vannak továbbra is életben?

Gerathon elutasítón legyintett a fiú kezével.

– Még hasznosak számomra. *Számunkra*. A Krokodil Királyunk számára. Ne aggódj, hamarosan mind halottak lesznek!

A fiú váratlanul felüvöltött fájdalomában, és négykézlábra zuhant. Azon nyomban hólyagos égési sebek lepték el a bőrét.

– Ó, a pokolba is! – sziszegte Gerathon. Meglepően higgadt hangon szólt a fiú szájából, akinek arca eltorzult a mérhetetlen kintól. – Ennek a száználmas kis buroknak már nem sokáig vehetem hasznát. Talán vissza kellene hívnom az ölyvét, hogy eltakarítsa innen.

– Aha! – bólintott Kovo. – Hát így sikerült feljuttatnod ide.

– Igen. Kiválasztottuk a legkisebb termetű embert, majd az Epe segítségével összekötöttük egy óriási madárral – magyarázta. Kovo hunyorogva pillantott az égre, és hatalmas, köröző szárnyakat látott a magasban... most az egyszer nem Halawirét.

A fiú most már teljesen összezsugorlott, és égő haj bűze terjengett a levegőben.

– Hát igen – folytatta Gerathon –, ez a szerencsétlen már majdnem odavan. Milyen unalmas tőle! Azt hiszem, egyelőre búcsúznunk kell, Kovo.

- Várj! – morogta a gorilla, megmarkolva az agancsokat.
- Még meddig kell itt rostokolnom?
 - Amikor legközelebb találkozunk – sziszegte a kígyó egyre halványuló hangon, amint a fiú szeme lassan lecsukódott, és elszállt testéből az élet –, *mindketten* szabadok leszünk.
 - Akkor pedig... mi uralkodunk egész Erdász fölött.

A TENGEREN

*O*lyan közel van!

Abeke tekintete átsiklott a sötét, zúgó hullámok fölötte a tovasuhanó partvonalra. A délutáni nap sugarai melegen cirógatták a bőrét, és sziporkázó, aranyló szikrákat vetettek a tengeren, míg a szél jóval hűvösebben süvített, mint ahogyan várható lett volna.

Nilo. Az otthonom. A családom.

Nem látott belőle sokat, csupán egy keskeny partszakaszt és a mögötte elterülő, sűrű, zöld esőerdőt. Nilónak ez a része egyáltalán nem hasonlított a faluját körülölelő száraz szavanára, de most akkor is közelebb járt az otthonához, mint már hosszú ideje bármikor.

Vajon mit szólna Soama, ha most láthatna? Vagy apám? Abeke óvatosan megdörzsölte a vállát, ahol egy Hódító csúnya sebet ejtett rajta a késével a legutóbbi csatájuk során. Meggyógyult már annyira, hogy újra használni tudja az íját

– egy vadonatúj íjat a régi helyett, amit egy Hódító csatábárdja zúzott szilánkokra –, de időnként még mindig sajgott, különösen hideg időben. *Vajon a családom büszke volna rám mindezek után? Vagy talán azt gondolnák, hogy szégyent hoztam rájuk, és csalódást okoztam?*

Szorosabbra fogta válla körül a zöld köpenyt, majd kinyújtotta a kezét, szinte önkéntelenül, a leopárdja felé.

– Rrrreorrr – morgott Uraza, Abeke keze alá tolva a fejét. A leopárd egy pillanatig mozdulatlanul ült, békésen engedte, hogy Abeke simogassa a bundáját, és közben komoran fürkészte az óceánt. Azután újra felpattant, és hosszú, ruganyos lépteivel folytatta a járkálást a hajó fedélzetén.

Talán csak azért érzem magam lehangoltnak, mert Uraza is az – gondolta Abeke. Uraza, mint a macskák többsége – óriási vagy hétköznapi –, ki nem állhatta a vizet, különösen a hatalmas víztömegeket, és különösen az olyan irdatlanul hatalmas víztömegeket, amelyek minden oldalról körülveszik, és bűzlenek a halaktól, amiket úgysem kaphat el.

– Tudom – suttogta Abeke, figyelve szellemállata nyugtalan járkálását. – Én is azt kívánom, bárcsak újra a szárazföldön lehetnénk. – Nehéz volt sokáig elviselni a hajófedélzet bezártságát, de Tarik ragaszkodott hozzá, hogy az a legbiztonságosabb út Oceanus felé, ha teljesen megkerülik Nilót. A szokásos tengeri útvonalat ugyanis – vagyis az átjárót Nilo és Zhong között – mostanra már biztosan ellepték a Hódítók.

Abeke már éppen vissza akarta hívni Urazát, felajánlva neki a lehetőséget, hogy felvegye a nyugalmi állapotot, de abban a pillanatban Dzsí, az óriáspanda bukkant elő a fedélközből, és elállta a leopárd útját.

Uraza döbbsen hátraugrott, és a pandára vicsorgott, szőre felborzolódott a nyakán. Fogai ádáz fenyegetéssel villogtak a napfényben, karmai mély barázdákat vájtak a fedélzet deszkáiba.

– Uraza! – kiáltott fel Abeke.

Dzsi békésen pislogott a felbőszült leopárdra, azután lassan sarkon fordult, és elballagott. Mögötte azonban felbukkant Meilin is, aki dühösen meredt Urazára, kezét a derekára erősített tör markolatán nyugtatva.

– Nem akart bántani senkit – mondta Abeke, aki közben odasietett hozzájuk. Kezét nyugtatón Uraza hátára fektette.
– Csak ideges. Mindnyájan azok vagyunk.

– És vajon miért? – kérdezte Meilin. Abeke természetesen értette a célzást: egy újabb elveszett talizmán, még egy értelmetlen utazás, és persze Rollan aprócska hírének ügye, miszerint valaki értesüléseket szolgáltat ki az ellenségnek. Meilin egy pillanatra keményen Abeke szemébe nézett, azután hozzátette: – Tégy nekünk egy szívességet, és tanuld meg féken tartani a morcos macskád!

Uraza halkán fújtatott, amint Meilin továbbsétált.

– Semmi baj – suttogta Abeke, és megsimogatta a leopárd bundáját. – Megértem az aggodalmait. – *De nem én vagyok a besúgó. Én hűséges vagyok a zöld köpenyesekhez. Igen, tényleg kedvelem Shane-t, és történetesen úgy gondolom, hogy nem teljesen gonosz, de még akkor sem... soha, soha nem árulnám el a barátaimat.*

Azzal viszont nem árulnám el őket, ha egyszerűen csak hazamennék, ugye?

Egy pillanatig dédelgette magában a gondolatot. Elképzelte, ahogyan az éjszaka közepén fellopózik a fedélzetre, kölcsönveszi az egyik kis mentőcsónakot, leereszti a hajó oldalán... majd egyedül elindul Nilo felé. Nyomtalanul eltűnik, mielőtt bárki észrevehetné. Tudta jól, hogy képes lenne túlélni a hazavezető utat a falujáig, vadásztudományára és az Urazához fűződő kötelékére támaszkodva, aminek köszönhetően gyorsabb és erősebb volt, mint korábban valaha.

Meilin megkönnyebbülne, ha végre eltűnnék. Valószínűleg Rollan is. Mégis miért maradnék olyan emberekkel, akik nem bíznak bennem? Hunyorogva felpillantott a nap sugaraiba, és Conor jutott az eszébe. Úgy gondolta, hogy Conor hiányolná... és tudta, hogy neki is hiányozna a fiú. Nemrég, még a Sarkvidéken, Conor egyszer azt mondta: „Veled lenni olyan, mintha a családommal volnék együtt.” Csak éppen Abeke általában kényelmetlenül érezte magát a családja körében, sőt

kicsinek és értéktelennek is, míg Conor társasága mindig könnyed melegséggel töltötte el.

Ám még így is aggódott értük – az apjáért és Soamáért. Tulajdonképpen az egész faluért. Talán szükségük van rá és Urazára, hogy megvédelmezzék őket.

Uraza felmordult az ujjai alatt, és Abeke fejében megfordult, hogy a leopárd talán olvasott a gondolataiban.

– Jaj, úgysem teszem meg – csitította halkan, és lekuporodott a szellemállata mellé. – Nem kell ilyen parancsolgató arcot vágnod. Nem vagyok ostoba. Én is láttam, mi történt, amikor Conor és Meilin a családjukat a küldetésünk elébe helyezték... és amikor Rollan is kis híján megtette. Pontosan tudom, hogy úgy védhetem meg legjobban apát és Soamát, ha felkutatom a talizmánokat, és együtt legyőzzük a Pusztítót.

Felsóhajtott. *Különben is, a családom nagyjából annyira örülne, hogy viszontláthat, mint amennyire Meilin szokott. „Ó! Hát visszajöttél? A zöld köpenyesek sem tartottak igényt rád? Nos, persze hogy kudarcot vallottál. Mi már az elejétől fogva sejtettük, hogy így lesz. És eszedbe se jusson behozni a házba azt a leopárdot!”*

Nem. Úgy döntött, hogy marad, ahol most van. Csak meg kell találnia a módját, hogyan nyerhetné el a társai bizalmát.

Uraza dorombolva felmordult, mintha azt üzenné: „Ajánlom is!” Megint megbökte Abeke kezét a fejével, majd kecsesen elsétált, egyik oldalról a másikra csapkodva hosszú farkával.

A szél finom hullámokban borzolta fel fekete pöttyös, aranyló bundáját.

– Minden rendben? – kérdezte Lenori a háta mögül, amint Abeke felállt.

Abeke bólintott. Megálltak a Zöldmenedék kastélynál, éppen csak annyi időre, hogy Lenorit felvegyék, Mayát pedig hátrahagyják – szegény, zavarodott Mayát. Azután a *Tellun Büszkesége* ismét kihajózott, Lenori látomásai vezették őket előre Oceanus felé, ahol állítólag egy óriási polip nagyon-nagyon beszélni akar velük.

– Nem lehetne... – szaladt ki a száján, majd megfékezte a nyelvét.

– Mit nem lehetne? – kérdezte Lenori gyengéden.

– Nem állhatnánk meg Nilóban? – bökte ki végül Abeke.
– Nem rejtőzik ott is egy Nemes Vad? Az oroszlán, ugye? Megkereshetnénk a talizmánját, aztán folytathatnánk az utunkat Oceanus felé. Nem igaz? – *Talán a falumba is be-ugorhatnánk... hogy meggyőződjek róla, mindenki rendben van.* Hirtelen kíváncsi lett, vajon élvezhették-e valaha is az esőt. Vagy előbb lerohanták őket a Hódítók.

A zöld köpenyes együtt érzőn félrehajtotta a fejét.

– Hiányzik a családod. Megértem; nekem is hiányzik a sajátom. Ráadásul nehezebb helyzetben vagy. Az én családóm legalább Amayában lakik, ahová az ellenség még nem hatolt be.

– Nem is tudom, hogy valóban *hiányoznak*-e – vallotta be Abeke. – De...

– Aggódsz értük. – A tengeri szél belekapott Lenori hosszú, sötét hajába, míg szivárványszínű íbisze a közelében állt, zöld köpenyének oltalmába húzódva.

Abeke megfordult, hogy még egyszer szemügyre vegye a szakadozott, zöld partvonalat.

– Bárcsak tudnák, milyen küldetésben járok, hogy többé már nem Zeriffel vagyok. Azt kívánom, bárcsak segíthetnék nekik rájönni, kiben bízhatnak, és kiben nem. Bárcsak... egyszerűen csak látni szeretném őket, hogy meggyőződjek róla, nem esett semmi bajuk.

Lenori karkötőjének gyöngyei finoman megcsörrentek, amint az idősebb zöld köpenyes megérintette Abeke vállát.

– Biztosan jól vannak – vigasztalta. – Pontosan azt teszed, amit tenned kell, hogy megmenthesd őket. Hogy egész Erdászt megmenthesd. Nagyon bátor vagy.

Abeke titokban azt kívánta, bárcsak osztozhatna Lenori higgadt meggyőződésében.

– Remélem, hogy hamarosan lesz lehetőséged viszontlát-
ni a családot. De hogy most Nilóba látogassunk... sajnos
túlságosan is veszélyes vállalkozás lenne – folytatta Lenori. –
A Hódítók minden jelentés szerint már az egész kontinenst
lerohanták, ahogyan nemrégén Zhongot is.

Egyel több ok, hogy éppen most menjünk oda – gondolta Abeke. – Mi lehet apámmal és Soamával? Miféle szörnyűségeket művelhettek velük a Hódítók? Szinte látta is maga előtt, amint kényszerítik a falubelieket, hogy igyanak az Epéből, iszonyatos és megveszekedett állatokkal kötve össze őket, miközben az ellenség irányítja minden cselekedetüket. Jég-hideg borzongás futott végig az egész testén.

– Nem is csupán a Hódítók miatt – tette hozzá Tarik, közelebb lépve a hajó tatjáról. Abeke riadtan összerezent; mostanáig észre sem vette, hogy a zöld köpenyes férfi is hallja a beszélgetésüket. – Cabaro, az Oroszlán, az egyik legveszedelmesebb a Nemes Vadak közül. Minél több talizánt tudunk előbb megszerezni, annál nagyobb biztonságban leszünk, amikor végül felkeressük.

– Különben is, Mulop szólít minket – érvelt Lenori. Arca hirtelen elfelhősödött, mintha figyelne valamit a messzi távolban. Kinyújtotta a kezét, mire az íbisze egészen közel hajolt, és úgy bámult fel Abekére nyugtalanító tekintetével. Az óceán mélyben tajtékzó hullámai majdnem elnyelték Lenori csendes, dallamos hangját, amint ismét megszólalt. – Az elmúlt hetekben minden éjszaka hallottam a hangját álmaimban. Mindig a bálnák éneklésével kezdődik, majd kék színezetet ölt körülöttem a sötétség, és akkor rájövök, hogy tulajdonképpen a víz alatt vagyok. A fény messziről szűrődik le

hozzám a felszín felől, de alig tudja megvilágítani a barlangot, ahol lebegek. Aztán egy buborék pörög el mellettem, majd egy másik, és észreveszem, hogy mindegyikben egy-egy szó bújjik meg, ezért megpróbálom elkapni őket. Sorra elpattannak azonban, amint hozzájuk érek. Csak a szavak maradnak meg homályos tintával a bőrömön, és már majdnem látom is a mintát, egy értelmes üzenetet, ami összefűzi őket.

– Csak majdnem? – kérdezte Abeke.

– A látomások mindig kissé rejtélyesek – magyarázta Lenori. – A Muloptól érkező látomások még inkább. De amennyire ki tudom hámozni, Mulop látni kívánja a Négy Elestet és társaikat. – Megrázta a fejét. – Nem szabad még tovább várakoztatnunk. Az ember *nem* utasíthatja vissza Mulop kérését.

Nem is állt szándékomban visszautasítani – gondolta Abeke.

– *Csak... jól van, persze, igen, hamarosan ott leszünk, csupán adj még egy percet!*

– Különösen, mivel Mulop az első Nemes Vad, aki kapcsolatba lépett velünk – jegyezte meg Tarik. Kissé kényszeredett, együtt érző mosolyt vetett Abekére. – A Sukával történt találkozásunk után jól jönne egy kellemesebb kaland. Egyet-értesz? Valahol a napsütésben a lábujjfagyaláló hideg helyett. Képzeld csak el, egy Nemes Vad, aki valóban látni *kíván* minket! Talán fel is tudja fedni előttünk, hogy mi is történik. Minden rege egyetért abban, hogy Mulop nagy erejű látnok.

Mindez tökéletesen érthetőnek hangzott, Abeke azonban kénytelen volt beismerni, hogy Lenori homályos látomása sajnos korántsem győzte meg. Hirtelen lépéseket hallott a fedélzeten, majd hátrafordulva Rollan és Conor közelgő alakját pillantotta meg. Briggan nyugalmi állapotban pihent – a farkas sem rajongott a tengeri utazásért –, míg Essix magasan a levegőben szárnyalt, együtt repülve a szél áramlataival.

– Ez a legbiztonságosabb terv – tette hozzá Tarik, hogy megnyugtassa a lányt. Azután folytatta az érvelését, már sokkal kevésbé megnyugtatóan. – Egyedül az a tény aggaszt, hogy el kell hajóznunk Stetriol mellett. Jobban szeretném, ha volna egy másik út, sajnos azonban csak reménykedhetünk, hogy észrevétlenül el tudunk suhanni.

– Ó, pompás! Reménykedhetünk – jegyezte meg Rollan gúnyosan. – Mert a remény mindig olyan jól bevált nekünk.

Tarik hunyorogva pillantott rá.

– Ne merd még egyszer megkérdezni tőlem, hogy jól vagyok-e! – figyelmeztette Rollan. Majdnem meggyőző vigyor terült el az arcán, csak éppen a tekintetébe nem hozott derűt. – Megbirkóztam a dologgal. Továbbléptem. Teljesen jól vagyok. Sőt, még annál is jobban. Most már képes vagyok nyugalmi állapotban hívni a szellemállatot! Úgy bizony. Egyszerűen bámulatos vagyok. – Azzal széthúzta az ingét, és mellkasát az ég felé fordította. – Várjatok... csak várjatok...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Rövid szünet következett. Nem történt az égvilágon semmi. Essix továbbra is békésen körözött a fejük fölött, és nem vett tudomást róluk.

– Még várok – tréfálkozott Conor kissé tétován.

Rollan vállat vont.

– Nem számít. Most már sikerült közös nevezőre jutnunk. Teljesen megértjük egymást. Ugye, Essix? – kiáltotta.

A sólyom felrikoltott, ami akár azt is jelenthette: „Jaj, vedd már vissza az ingedet!” Még mindig jobb volt azonban a sólyom korábbi rideg, közönyös válaszinál.

Abeke igencsak kételkedett benne, hogy Rollannal tényleg minden rendben van. Nem is értette, hogyan lehetne jól a sok szörnyűség után, ami az édesanyjával, Aidanával történt, de a fiú nyilvánvalóan nem kívánt beszélni róla.

Mostanáig mindössze egyetlen beszélgetésre került sor a történekről, Rollan nem engedte, hogy tovább feszegezzék a témát. Mindnyájan észrevették, milyen csendes és letört volt a kikötőben vívott csata után, Abeke azonban először azt hitte, hogy Rollan a Kristály Jegesmedve elvesztése miatt bánkodik. Végül is, éppen a fiú kezében volt, amikor a rozmár elragadta.

Ám két éjszakával később, amikor már Zöldmenedék felé hajóztak, Rollan elmesélte nekik az egész szomorú történetet. Miként hagyta sorsára kisgyermekkorában az édesanyja, mert saját köteléke a szellemállatával túlságosan is ingatag